

XVIII.

B e t æ n k n i n g

over

Udkast til Lov om Erstatning for den ved Brandvæsenets Sluknings- og Redningsforanstaltninger bevirkede Skade.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 1ste Februar 1868.)

Det i Motiverne til det foreliggende Lovudkast berørte Spørgsmaal, hvorvidt den Private, der lider Skade ved en af det Offentlige truffen Foranstaltning, ikke maatte have Ret skrav paa Erstatning af dette, har Udvalgets Fleertal, Bonne, Haffner og Skytte, saameget mindre fundet Anledning til at drøfte, som det fra alle Sider erkjendes, at i ethvert Fald Billighed i høi Grad taler for, at saadan tilstaaes, naar den Paagjældende ikke selv, ved Mangel paa almindelig Forsynlighed, er Skyld i, at Tabet rammer ham, eller han ikke selv har villet overtage Risicoen for dette. Udvalgets Fleertal finder det derfor rigtigt, at den Skade, der tilføies ved Foranstaltninger, som træffes i Anledning af en opstaaet Udskaade til Slukning af denne eller til Forebyggelse af dens videre Udbredelse, betragtes som Brandskade, men Erstatning herfor bør, efter Udvalgets Fleertals Formening, kun tilkomme den Skadelidende, hvor Gjenstanden, som Skaden rammer, er brandforsikret, eller enten overhovedet ikke efter sin Beskaffenhed kan brandforsikres, eller hvor dette dog kun undtagelsesviis ved de nu bestaaende Forsikringsforeninger er muligt. Dette er saaledes Tilfældet med de i Lovudkastet nævnte Gjenstande, og de i eller paa disse værende Afgrøder, og i Lighed dermed forekommer det derfor ogsaa Udvalgets Fleertal, at kun Skade paa saadanne Hegn, der ikke kunne brandforsikres, bør være Gjenstand for Erstatning. Da det i

alt Væsentligt er Brandforsikringerne, som det kommer tilgode, at de omhandlede Foranstaltninger træffes, vilde det principmæssigt være rigtigt at paalægge disse at udrede Erstatningen, og det kan i og for sig ikke ansees retfærdigt eller billigt at overføre Erstatningspligten paa Communerne.

Udvalgets Fleertal har forsøgt at ordne Erstatningsspørgsmaalet i Overensstemmelse hermed, og for Kjøbstædernes Vedkommende vil der fortiden ikke fremstille sig saa store Vanskeligheder, men deels det, at der ikke eksisterer nogen almindelig, for hele Landet gjældende Forpligtelse, at brandforsikre fast Eiendom, deels at det i Reglen staaer frit at vælge imellem flere forskellige Forsikringsforeninger eller Selskaber, paa hvilke Erstatningspligten maatte fordeles efter bestemte Regler, hvilket atter let vilde medføre et større eller mindre Indgreb i den almindelige Contractsfrihed, har frembudt saa store praktiske Vanskeligheder, at Udvalgets Fleertal ikke har seet sig istand til at overvinde dem. Under Forudsætning af, at, hvad der ikke var lykkes for Udvalgets Fleertal, maatte være muligt for Regjeringen, stod vistnok den Veiaaben, at indstille til Thinget at fraraade det forelagte Lovudkasts Vedtagelse, og opfordre Regjeringen til at lade udarbejde et nyt Lovforslag paa Grundlag af Brandforsikringsforeningernes Forpligtelse at erstatte den ved Sluknings- og Redningsforanstaltninger foranledigede Skade. Seer man imidlertid hen